

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLI. **V Ljubljani, 29. rožnika 1888.** **List 26.**

Don Bosko.

Opis njegovega življenja in delovanja.
(Dalje.)

XVII. Don Bosko ustanovi salezijansko kongregacijo.

Vsako stoletje ima svoje prednosti in svoje napake. N. pr. prednost 19. stoletja je to, da se že nobena reč ne more izvršiti brez posebnega stroja. S stroji se šiva; s stroji père; s stroji kuha; s stroji striže i. t. d. A ravno ta prednost našega veka je ob enem njegova napaka. Ta obširna obertnija po tovarnah pripravila je nekterim zlato in srebro, druge pa je pripravila na beraško palico in porodila po mestih tisto občutljivo revščino in bedo, katero zaznamujemo z besedo „pauperizem.“

„Vsed tega ima naš čas nekaj, česar prejšnja stoletja niso imela; pa tudi potrebe so sedaj take, kakoršnih nekdanj ni bilo.“

Te zahteve sedanje dobe je dobro razumel Don-Bosko, in pokazal tudi zdravilo, s katerim se morejo naj bolje lečiti rane našega modèrnega društva. Ktero zdravilo — nam je vsem znano. Svoje sercé, svoje življenje daroval je mladini, zanemarjeni moški mladini, da jo reši dušnega in telesnega propada.

Toda — ali je Bosko, tako nežno skerbec za osiročene dečke, mogel pozabiti na ženski spol? Ali je mogel pozabiti na deklice, ki so še v večji dušni nevarnosti, kakor mladenčji? In deklice po mestih?

Glejte, tudi teh se je spomnil torinski dobrotnik. S pomočjo Marije Mazzarello, preproste kmetiške ženske, rojene v Momesu, je ustanovil posebno družbo — družbo „hčera Marijinih.“ Leta 1872 vstopile so prve sestre v to kongregacijo, ki je imela namen, zlasti skrbeti za žensko mladino. Z veliko gorečnostjo lotile so se te device onega dela pri deklicah, katero je Bosko že leta in leta opravljal pri dečkih. Sv. Oče Pij IX so poterdili novo družbo in rekli, da bo gotovo vsikdar v čast božjo in v blagor bližnjemu.

Družba pa se je silno naglo razširila. V prvem zavodu v Mornese bilo je le 13 sester (l. 1872). Čez deset let je štela kongregacija 3000 udov, živečih v 30 hišah po Laškem, Francoskem, južni Ameriki, kjer še posebno delujejo za razširjanje sv. vere. —

Tako je bilo Boskovo delovanje vedno obširneje. Verzi kamen v vodo — tu vidiš iz perva male valčke; ali ti se širijo in širijo in ob bregu delajo valove, ki z močjo pljuskajo ob suho zemljo. Tako nekako je bilo Boskovo delo. Iz neznatnega semena, iz slabe kali vzhajalo je toliko sadú.

Bosko sam bil je središče, okrog njega zbirali so se dobrotniki, ki so bili z njim enih misli. Res je, ena oseba ne more delati čudežev. Napačno bi bilo, če bi hoteli ves vseh pripisovati Bosku samemu. Bosko brez drugih tovarišev ne bi mogel mnogo opraviti, pa tudi tovariši brez njega ne bi storili ničesar. On je bil tista moč, ki je znala pridobiti še drugih moči; on je bil tisti ogenj, ki je ogreval široko obzorje; on je bil mož, ki je vedel pridobiti serca in si nakloniti prijateljev: ali ravno to je umetnost! Na predsednika pri kacem društvu je večkrat zastavljeno, ali društvo živi, ali samo životari.

In predsednika — vnetega, gorečega — imel je salezijanski oratorij tacega, da ni bilo misliti, da propade Boskovo delo, dokler ga vodi Bosko sam. Ali kaj poznej? — Kaj poznej? — to vprašanje se je vsiljevalo marsikomu v glavo, marsikomu, ki je z veseljem zasledoval lepi napredek v Boskovih zavodih. Kaj poznej? — Ali se ni bati, da se z Boskom vred zgrudi v grobovje ona velika zgrudba, za katero je donášal gradiva nje začetnik ves čas svojega življenja?!

Tudi Bosko ni bil kratkoviden. Pogled njegov segal je dalje, kakor so nesle oči. Kako skrbeti za prihodnost?

Duhovni-tovariši njegovi svetovali so mu, da ustanovi poseben red, ki bode nadaljeval započeto delo. Ali — nov red — in 19. stoletje! — ali ni to nasprotje kakor noč in dan? O času, ko so si evropske vlade zapisale na prapor geslo, da uničijo one svetle prikazni, ktere je rodil temni srednji vek — mislili bi zdaj na ustanovitev novega reda? Abotna misel!

Ali ta težavni položaj je nepričakovano spremenil svoje mračno lice. In sicer ni previdnost božja izbrala nikogar drugega, da reši Boska iz zadrege — kakor Ratazzija ministra — načelnega protivnika redovom.

Bilo je leta 1857. Ratazzi — minister notranjih zadev — dovoli Bosku, da priredi loterijo v korist svojim zavodom. Minister hvalno prizná delovanje salezijanskega oratorija in med drugim še izrazi željo, da bi mogel Bosko še dalj časa tako uspešno delovati v pri-

državi in društvu. Mimo gredé reče Bosku: „Prav serčno želim, da bi še mnogo let mogli skrbeti za svoje otroke; ali vi bote umerli jednoč, kakor mi vsi; ali kedar vas ne bo — kaj pa z vašim delom? Ali ste že kaj mislili na to? In če ste mislili, kaj nameravate, da zagotovite obstanek svojemu zavodu? — Bosko ni pričakoval takega vprašanja. Na pol za resnico, na pol v šali odgovori: „Jaz sicer ne mislim še tako berzo pobrati kopit s tega sveta; kaj pa, da mlad nisem več, a mislim si dobiti kacega pomočnika, da mi pomaga na stara leta. Da bi se moje delo po smerti nadaljevalo — zato še nisem storil nobenega koraka.“

„Ker je vaša prevzvišenost blagovolila sprožiti t vprašanje, kaj bi mi ona nasvetovala, da poskerbim za prihodnost?“ —

Ratazzi reče: „Po mojem menenju morali bi vi izmed duhovnov in laikov izbrati take može, ki so vredni vašega zaupanja. Ž njimi vstanovite družbo z določnimi pravili, ki bodo polna vašega duha, nadaljevali z vašimi načeli in z vašo metodo, tako, da ne bodo ti družbeniki vam samo pomočniki, dokler živite, — ampak tudi po smerti vam nasledniki.“

Lahan nasmeš se je razlil po Boskovem obrazu. Ratazzi! Ali ni ta l. 1854 predlagal v torinski zbornici postavni načrt, da se odpravijo vérski redovi, katerih stoletja nihče ni preganjal v sardinskem kraljestvu? In zdaj isti človek nasvetuje nov red! Kako se to vjema! Don-Bosku je bila ta misel preživo v možganih, da bi mu ne ušla beseda z jezika.

„Kako to,“ reče on. „komaš sti minuli dve leti, odkar je vlada odpravila verske redove, in vaša prevzvišenost mi svetuje, da vstanovim novo družbo?“

„Ta postava mi je dobro znana,“ odgovori Ratazzi, „a jaz tudi vem, kacega duha je in kaj namerava ta postava. Verujte mi, gospod, vaša družba ne bo zadela ob nikako nasprotje, da jo le vredite primerno časovnim zahtevam in državnim postavam.“

„Ali kako bi se to naredilo?“

„Osnovati se mora družba, ki ne bi bila „mertva roka,“ ktere članki bi imeli vse državljanske pravice, a razume se, da bi se morali tudi podvreči temu, kar tirjajo zakoni. Plačali bi davek — kakor posestniki. A radi tega so prosti možje — morejo storiti, kar njim drago. Z jedno besedo: nova družba je društvo neodvisnih mož, ki so se zedinili v dober namen in v to sverho živijo in delajo.“

„Pa ste porok, vaša prevzvišenost, da vlada poterdi in dopusti tako družbo?“

„Nobena vstavna vlada ne bode delala zaprek taki družbi, kakor ne dela ovir društvom, ki pospešujejo trgovino, obert, ampak jih še podpira. Vsako društvo se mora dovoliti, da le pravila niso protivna državnim zakonom.“

„Ker mi torej, vaša prevzvišenost — reče nazadnje Bosko — razodevate toliko blagohotnosti, storiti hočem svojo dolžnost; vi mi bote pomagali s svojim svetom.“

Bosku zasijal je žar veselega upanja. Česar se ni prederznil radi neugodnih razmér, to se mu je svetovalo na naj višjem mestu. Sprevidel je, da na ta način se dá kaj doseči.

Takoj premišluje o namenu nove družbe, ktera bi se vstanovila. Za svét popraša zdaj tu zdaj tam — pri prijateljih svojih, ki so ga tako zvesto podpirali. Misli, kako bi vredil novo družbo, da bi imela pred državo čisto državno lice, pred Bogom pa verski značaj: to mu je delalo preglavice. Zapazivši, da državna gosposka ne odobrava, vsem redovom navadnega pogoja — radovoljnega uboštva — skušal je to točko kako spremeniti, pa vendar tako, da bi dosegel svoj namen.

Zato je njegova kongregacija res nekaj zgodovinsko novega. Evangeljski svet — radovoljno uboštvo — kar so redovi dozdej spolnovali, dobil je v salezijanski družbi spremenjeno lice. Bosko je namreč rekel: Vsak ud, ki pristopi v našo družbo, obderži vse svoje premoženje. Obresti in dohodkov pa ne porabi sam, ampak vse to prepusti in izroči vodstvu v družbene namene.

Ko je Bosko ta pravila predložil sv. Očetu Piju IX, jih na prvo niso hoteli poterditi. Ali Bosko je zagovarjal nove nazore, češ, uboštvo še nikakor ni odpravljeno, ampak s tem, da se vsak ud novič in novič odreka svojim pravicam in svojemu premoženju, se še lepše pokaže njegova ljubezen do radovoljnega uboštva.

Želja Boskova se je spolnila. Pravila so bila poterjena in družba se je vstanovila. Boskovo delo je zadobilo s tem dejanjem trdnjšo podlago.

Veliko udov — duhovnih in neduhovnih — pristopilo je v salezijansko kongregacijo. Odsihmal se ni bilo bati, da zamerje stvar, za katero se je Bosko tolikanj trudil. Dohodki so postali rednejši, oprava rednejša: vse delovanje zverševalo se je točno po redu, kakor je določil Bosko.

Tako vidimo, da se je ob času, ki je bil popolnoma protiven redovnim napravam, vstanovila nova verska družba. Pripisuje se to lahko vpljivu, ktere ga si je pridobil Bosko na dvoru. (Dalje nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

V Kropi na Gorenjskem veršila se je 19. t. m., v torek po četrti pebinkoštni nedelji, lepa in ginljiva slovesnost, ki je vredna, da se poznim rodovom v spomin ohrani. — Obhajali so namreč ta dan stariši dveh čast. gg. duhovnov: Janeza Ažmana, župnika na Dovjem, in Šimna Ažmana, kaplana v Vipavi, svojo zlato poroko.

Naj vam to slovesnost ob kratkem popišem, kolikor sem sam videl in slišal.

Povabljeni svatje, med kterimi je bilo tudi deset duhovnov, zbrali so se večinoma na domu starih poročencev, namreč v hiši št. 16 v spodnji Kropi, in so ju od tam spremili v farno cerkev sv. Lenarta. Očetaženina peljal je brat gosp. Janez; mater-nevesto pa brat gosp. Šimen, ki je tudi pél slovesno sv. mašo. — Po sv. maši, pri kateri je pravilno cecilijansko petje vodil znani izdelovatelj orgelj, g. Zupan, stopil je pred svoje stariše sin gospod Janez, ter imel do njih ginljiv nagovor, pri kterem se je marsiktero oko solzilo. Govoril je nekako tako:

„Ljubi oče, ljuba mati! Pozdravljam Vaji danes kot ženina in nevesto! Veliko sem jih že poročil v zakonski stan, ali take poroke še nisem imel, kakor je ta! Včeraj je bilo ravno 100 parov, kar sem jih v svoji fari poročil. Tudi k zlati poroki sem že 1 par blagoslovil; ali da bom svoje lastne stariše k zlati poroki blagoslovljal, kaj takega skoraj misliti nisem mogel. — Veliko duhovnih dobrot in dušnega veselja sem vžil v tej ljubeznjivi farni cerkvi; ali trije dnovi me bodo še s posebno hvaležnostjo vezali na to cerkev, dokler bom živel. V tej cerkvi sem namreč 17. junija leta 1842, tedaj ravno pred 46 leti, sv. kerst prejel; v tej cerkvi sem 20. avgusta leta 1865 novo mašo pel, in danes mi je dana posebna sreča, da v tej cerkvi tudi k zlati poroki blagoslovljam svoje lastne stariše.“

Odkar človeški rod zmiraj bolj peša, so tudi zlate poroke zmiraj bolj redke. Še bolj redko pa se zgodi, da bi lastni sin duhoven svoje stariše poročal. Vender

so imeli enako srečo tukajšnji vaš preč. g. župnik, ki so pred 20 leti k zlati poroki zvezali svoje že ranjce stariše, in tu pričujoči čast. dijakon gosp. Deak, ki so tudi svoje, zdaj že ranjce stariše, k zlati poroki blagoslovili.

Ali kaj takega se pa morebiti stoletja ne zgodi, da bi bil pričujoč pri zlati poroki svojih starišev še drugi sin, tudi duhoven, in da bi razun nju dveh nobenih drugih otrok ne bilo.

Kar današnje zlato poroko še posebno povzdiguje, je lepo število gospodov duhovnih, ki so k tej redki slovesnosti prišli iz prijaznosti do naju, in iz spoštovanja do Vaju starih poročencev. Posebno veselje me pa še navdaja, ko med duhovščino vidim tudi v. č. g. monsignora Miha Potočnika, nunskega g. očeta iz Ljubljane, tukajšnega rojaka in velikega dobrotnika tukajšnjih dveh cerkv. Tudi iz svetnih stanov prišli so mnogi prijatli od blizo in daleč, zbrali so se bližnji sorodniki, sosedje in tukajšnji naši naj boljši znanci.

Če vse to premislim, moram pač s prerokom zaklicati in tudi Vi, ljubi stariši in vsi pričujoči bote z mano vred zaklicali: To je dan, kterega je Gospod naredil, veselimo in radujmo se v njem! (Psl. 117, 24.)

Zares, dan zlate poroke, je imeniten, vesel in spomina vreden dan; mora pa tudi biti:

1. dan preserčne zahvale,

2. dan novih prošenj.

1. Dan zlate poroke, pravim, in posebno današnje, mora biti dan preserčne zahvale.

Ko sta 18. febr. leta 1838 naša poročenca kot mlad ženin in mlada nevesta pred ravno tem altarjem stala, kdo bi bil mislil, da bota zlate poroke učakala? Od 12 parov, ki so bili tisti predpust poročeni, so že vsi šli v večnost, razun enega moža vdovca. Ali ni to posebno varstvo Božje?

To varstvo Božje nam bo še bolj očitno, ako pomislimo, koliko sta naša poročenca v teh dolgih 50 letih prestala. Ne bom popisoval velikih skerbí in nadlog, pomanjkanja in stisk, katerih sem bil mlade dni sam priča in deležen; ampak spominjam le na hude bolezni, ktere sta prestala, posebno pa na kolero, ki je leta 1855 v tej fari razsajala in tudi naša dva poročenca hudo popadla. Še zdaj mi je v tako živem spominu, kakor da bi bilo še le včeraj, ko smo veliko Gospodnico zvečer še zdravi skupaj sedeli, drugi dan zjutraj pa so že oba za smert previdili. — Ko bi Vaji bila takrat smert pobrala, ali le enega od Vaju, ko sem jest še le drugo šolo izdelal, ko brata še na svetu ni bilo, bi mi pač ne imeli današnje vesele slovesnosti.

In če opomnim, da so se zadnja leta večkrat nevarne bolezni glasile pri naših poročencih in da se je bilo posebno pri materi nevesti parkrat že naj hujšega batí; potem je očitno, da tukaj je posebno vladala roka Božja.

Komu se imamo tedaj za vse to zahvaliti? Kdo nam je vse te dobrote in posebno današnji dan doledil?

Odgovarjam po vsi pravici s psalmistom: To je dan, kterega je Gospod naredil! Zatoraj pa tudi: Kralju vsih časov, neumerljivemu in nevidnemu, samemu Bogu čast in hvala na vse veke! Zatoraj moramo zopet s psalmistom reči: Ne nam, ne nam, ampak svojemu imenu daj čast! (Psl. 113, 1.) Zatoraj hočemo tudi po opravljeni poroki iz celega serca zaklicati: „Te Deum laudamus!“

Predragi v Kristusu! Spoznati moram, da smo imeli zoper očitno in slovesno obhajanje zlate poroke marsiktere pomisleke, posebno hudi časi, ki so nad ta kraj prišli zavljo pomanjkanja dela, so nas plašili. Ali misel, da smo Bogu za tolike dobrote dolžni očitno

čast in hvalo, je končno vse premagala. Zatoraj tudi očitno pred vsm spoznamo, da je velike reči nad nami storil — On, ki je mogočen in je sveto njegovo ime.

Ali tega, kako je Bog milostno in dobrotljivo nad nami čul, se pa vsi učimo, vselej trdno zaupati na neskončno modro previdnost Božjo in v vsih stiskah se zaupljivo zatekati k Bogu za pomoč in usmiljenje. Predragi poslušalci! Če vidite tukaj postarana ženina in nevesto in zraven nju dva sina duhovna, vedite, da to je prizor sad mnogih in serčnih molitev. Da sta oba sina duhovna postala, ji pripisovati molitvam teh starišev, posebno pobožne te matere. Mati Božja usmiljenega serca pri kapelici vé, kakšno silo ji je ta mati delala! — In da stara poročenca še živita, je pa zopet pripisovati molitvam, ktere vsaki dan pri sv. maši dva sina duhovna zanje k Bogu pošiljata.

Dragi rojaki moji, posebno vi kerščanski stariši! napeljujte svoje otroke že od prve mladosti k pobožnosti, vadite jih zaupljive molitve in vodite jih večkrat h kapelici k naši ljubi Materi Mariji. Kar so pobožni stariši nas učili, učite vi svoje otroke, da Marije pri kapelici ne bodo pozabili, da bodo radi na hribček k nji hodili! *) —

2. Če je pa današnji dan preserčne zahvale, naj pa ob enem tudi dan gorečih prošenj.

Ljubi oča, ljuba mati! Prosita danes usmiljenega Boga za odpušcanje grehov. V tolikih letih se pač tudi veliko nabere, kar Bogu ni všeč. On pa tudi skesanemu grešniku rad odpusti. Pa kaj vaju bom k temu opominjal, saj sta to že storila. Opravila sta dolgo spoved in zjutraj sem Vaju obhajal, znamenje, da sta z Bogom spravljena.

Prosita pa danes tudi, če je Božja volja, da Vaji še kaj časa na svetu pusti; saj Bogu je lahko, da Vama še ktera leta priverže! Prosita pa še bolj, da bi ta čas, kar ga Vama Bog v svoji milosti še pusti, prav obrabala, storjene zamude in pomanjkljivosti popravljala, težave svoje starosti in druge nadloge voljno prenašala, resnično se poboljšala in srečno zadnjo uro dosegla. — V ta namen sva tudi z bratom danes sv. maši darovala! — Prosita pa tudi za naji. Sai sva Vam hvaležna, da ste naju v duhovski stan pripravili; ali imava tudi težke dolžnosti. Toraj prosita za naji, da bi vse dolžnosti prav in Bogu dopadljivo opravljati zamogla.

(Konec prih.)

S Krasa. H. b. J. K. (Birmovanje.) (Konec.) Čez 300 birmancev je prejelo iz rok premilgosp. škofa Ivana zakrament sv. poterjenja 2. nedeljo po Binkošti v Tomaji. Nova pridiznica, nov križev pot, nove klopi v cerkvi in nova lepa bandera, prenovljena duhovska hiša s krasnim vertom — pričajo o neutrudljivem delovanju ondašnjega prečast. g. župnika dekana, častnega kanonika Urbana Golmajera. Ta gospod je tudi predsednik kraške skupine tretjerednikov sv. Frančiška. Kar so premil vladika pohvalno omenili tretji red sv. Frančiška, toliko priporočan od sv. očeta papeža Leona XIII, tu v Tomaji veselo napreduje. Zapisan je blizo 200 bratov in sester, za katere prečast. gosp. dekan vsako tretjo nedeljo v mesecu opravljajo posebno pobožnost. Priporočali so milg. škof tudi molitev svetega rožnega venca.

V ponedeljek, 4. junija, je bila sv. birma v Avberu. Avber je nekda bil podružnica Tomajska, kakor Repentabor, a dobila je svojega duhovnega pastirja l. 1786 in je l. 1880 od pokojnega škofa Jurja Dobrila povišana v župnijo. Isti biskup Dobrila je o neki priliki rekel,

*) Marijina kapelica na hribcu je podružnica Kropske župnije, prav priljubljena prebivalcem.

da ko bi kot prost duhovnik na izber imel primérno mestice si poiskati, bi si izbral prijazni Avber za bivališče. Cerkev sv. Nikolaja je lepo okinčana, lahka služba, rodovit kraj, vgodna duhovska hiša z dostojnim vertom delajo kraj pijeten. Italijani pravijo, da je Avber popačeno od latinskega „Arbores“, laško „Alberi“; a da je to slovansko imé, kaže vas blizo Avbera. Ponikve, kjer je svet ponikel, t. j. zemlja, tla so se uderla. Tam je velik dol „Draga“ in na strani je Avber, kar je isto kot hervatski „obor“, ali česki „obor“, in pomenja vderti kraj — prepad. Kakor je torej „Štorje“ (Šatorje) dobilo ime od velikega dola „šátor“ pri Štorjah, in „Povir“ ali „Povirje“ od cerkvenega dola pri vasi, kjer se velikokrat voda steka, da napravi malo jezero, in kjer je rastle kedaj „povirje“ (typha latifolia, Rohrkolben, — tako menda „Avber“ (obor) izjava imé od ondašnje velike drage. Avber meji z goriško (Štjajak) in z ljubljansko škofijo (Vrabcé), in v onem kraju teče potok „Raša.“ Tudi mlini so pri vodi Raši, mlini „na šokótec“ (oberschlächtig) a poleti voda presahne, zato je pravljica, da mlin na Raši: „kadar je kaj moče, po malem stoče; — a kadar je suša, takrat le posluša.“ — Avberce so milg vladika navduševali, da kakor v vseh stvaréh svet napreduje, naj tudi oni v vseh kerščanskih čednostih napredujejo. Le naprej!

Naprej se odpeljejo milg. vladika v Povir, kjer so 5. dan rožnika birmali 219 otrok iz Povirske župnije in iz 3 kapelanij, namreč iz Štorij, kjer že poldrugo leto nimajo kapelana, in mora sam župnik povirski vsa duhovna opravila opravljati, in iz dveh pod Rodiško župnijo spadajočih kapelanij: iz Škocijana in iz Barke. Tudi v Barki že tri leta nimajo duhovna. Otroci iz tri ure oddaljene Barke so se pripeljali na lojternicah. Skoro kakor Tomaj je Povir ena najstarejših župnij v teržaški škofiji. Vikarij ali namestnik stolnega kapiteljna teržaškega je bival v Povirji že pred l. 1380, kajti v listini, pisani 1386 v Ljubljani od gospoda Hugona Devinskega, prosi isti gospod, naj blagovoli kapitelj njegovega kaplana Petra postaviti „ad vicariatum Ecclesiae in Povira.“ Sto let pozneje, l. 1493, se bere v neki listini, da se je kapitelj pogodil s svojim vikarijem v Povirji „Martinom“, da bode plačeval na leto 50 lir v denarji, in „križev teden“ „duos capretos optimos“ (dva jako dobra kozliča). Od poznejših vikarijev se zaradi pomanjkanja listin in pisanih spomenikov jako malo vé. Še le l. 1623 so se začele pisati v župne knjige poroke, kersti, merličí. Od Pavla Bana, tadanjega župnika, do sedanjega verlega in neumornega g. Josipa Novaka je bilo že 28 župnikov, in veliko kapelanov v Povirji. Zdaj mora župnik v obširni župniji in v Štorski kapelaniji vse sam opravljati, in malo nade je, da bode kmalu dobil kakega pomočnika. Kakor po vsem dekanatu, tako tudi v Povirji so bili milg. škof jako slovesno sprejeti, in so se jako pohvalno izrekli. Tudi tukaj so priporočali tretji red sv. Frančiška, in preč. g. dekan so imeli navdušen govor o tretjem redu, ter so povabili véрно, da vsaki čas so pripravljeni nove ude sprejeti.

Tako so prejšli veseli dnevi škofove vizitacije v Tomajskem dekanatu. Milg. vladika so se zahvalili duhovščini, da se pošteno trudi vernike in mladino v kerščanskem duhu odgojevati, ter so se zadovoljni med slovesnim priterkovanjem lepo vbranih Povirskih zvonov odpeljali v Divačo na železniško postajo. Mi pa smo jim serčno voščili, da, kakor so mladino poterjevali v sv. veri, in pastirjem in čedi nov pogum podelili, da tudi njim Oče nebeški ljubo zdravje poterdi k nadaljnjemu čverstemu delovanju v vinogradu Gospodovem.

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.
(Dalje.) 15. septembra hodila sva povprečno visoko na

planinah Apeninskih, ki so pa vse lepo s polji in vertovi obdelane, z ljudmi naseljene, toda hiše so rastresene daleč druga od druge; tu je tudi lepo zeleno gorsko jezero, ali s ceste se le na jednom kraju vidi, potem ga skrijejo verhovi gorski. Ob 8ih v jutro došla sva doli z višav v drugo krasno gorsko dolino. Sredi prijetne dolinice je lepi in veliki terg „San-Pietro,“ st. Peter. Ravno je zvonilo k sv. maši, ki se je opravljala v mali, pa čudoprijetni kapeli sredi jednostropne hiše. Kapela je očitna, ima vrata in vhod na ulico. Tu je en sam, prav lep oltar z milostno sliko Matere Božje dobrega soveťa. Bila je tu slovesna osmina rojstva bl. Device Marije. Muogo sveč je gorelo; ljudstva bilo je natlačeno. Mašnik so prvo lepo molili in slavili Marijo. Zagrinjalo z imenom Marije D. se je odgurnilo in pokazala se mala, ganljiva slika Device Marije, vsa v zlatem, srebernem in drazih kamenov okinčju na okolo. Svečenik so jo pokadili z dišečim kadihom, ljudstvo je pelo „Zdrava morská zvezda.“ Na to je bila sv. maša. Potem pa lavretanske pete litanije; zopet incenziranje sv. podobe med petjem „Ave gratia plena.“ Zdrava milosti polna, in zagrinjalo se je zagurnilo pred milo podobo dobre sovetovalke Device Marije.

Predragi, kako bi pa človek-romar vesel in dobre volje ne potoval, ko ide tako od cvetke do cvetke in si dobiva sladkega medú za serce in dušo, kateri pa tudi čudovito slabo telo poživlja, da krepko in veselo nosi breme življenja. Potem obiščeva župnijsko cerkev čč. oo. Frančiškanov. Danes zajuterkovala sva v kavani „Garibaldi“: tega nesrečneža slavijo italijanski liberalci in framasoni za svojega spasitelja. —

Iz „San-Pietra“ vodite dve poti na sveto goro Alverno, — jedna na „Pievo San-Stefano,“ druga na Banjo. Šla sva po tej na Banjo, ker je bližja. Po prvi sem hodil leta 1880. Banja — to je pravo ime, ker je v gorskem kotlu, kakor v banji podolgovati. Obiskala sva lepo župnijsko, nekdanj stoljno cerkvo. Dalje se dolinica jako zožuje, kmalo se loči pot levo od ceste, ki derži dalje čez Apenine v Florenco. Nekaj časa vodi pot za divjim potokom, potem se začne viti vijugasto na visoke gore srednjih Apenin. Pot je umetno zvita, vsa z obdelanim kamnjem tlakana.

Ko se dospè visoko gori v verh prve gore, je zavzeto lepi prizor na daljše gore, ki po Božji vsegamogočnosti izobražene, kakor ogromne kopice in gromade iz plasti zemlje in lapornih nasadov plošč v nebo kipijo. Verh te prve višave je velika kmetiška planinska hiša; tu skubala sva zmesno dobro kavo, z jajčnimi žutnjaki vmešano, poživila si živct, pa hajdi dalje na gore in sterme verhu! Ide se po robu lepe planinske senokoše in dojde se še do višjega verha, ki je na poldansko stran s košatimi bukvami lepo obraščen. Med lepim bukvjem se vije s kamnjem tlakana pot, ki priča o pridnosti nekdanjih prebivalcev! Verhu gore se začne velika vojvodina Tokanska. Razgled je veličasten še na višje gore Apenin. Vidi se z dalje visoko gorovje, v kojem je puščava, zvana sv. Romualda Kamaldoli. Zrak je tu bister in čist. Pot se nagne navzdol po lepih planinskih senošetih in livadah, po katerih se pasejo mnogobrojne velike čede ovac. Pot pelje preko gorskega korita, po katerem šumljá bister potoček in se zavije povprék pod verhom velike gore po prijetnih zelenih livadah, po katerih se ovčice pasejo in ljubki jagnjički skakaje meketajo. „Gore, hribi in griči, hvalite Gospoda!“

Ob 4½ popoldne dojdeva okolo gore do stare kapelice, moleča ravno odstavek sv. rožnega venca: „Kateri je za nas težki križ nesel.“ — In tu se prvi pot od te strani zagleda sv. gora Alvernija, druga Kal-

varija, na kateri je bil sv. Frančišk Seraf. tudi očitno in vidno križanemu Jezusu vpodobljen, ker na tej gori je od Kristusa prejel svete peterske rane.

Bodi pozdravljena, o blažena višava, ti priča velikih čudežev ljubezni Božje; ti blagoslovljeni kraj tolike molitve, svetega premišljevanja, posta, zatajevanja in spokornosti sv. očeta Frančiška in njegovih redovnih sinov!

O, sveta gora Alverna! Že tretjič sem milost prejel, da idem na tvoja svetišča. Naj bode vse to tudi v večjo slavo Božjo, iz ljubezni do križane Ljubezni, v blagor moji duši in dušam bližnjega, še v tem življenju, ali pa v vicah, osobito katerih se bodem še posebno spominjal.

Pot na Alverno od nas je najbližja na Forli — St. Sofia, San-Pietro, Banja. Naj dalja pa čez gore; toda ta pot je lepa in zanimiva, ne pretežavna; sicer je pot s te strani, kar na samo sv. goro Alverno zadeva, naj bolj sterma; pa ne toliko visoka, kakor iz Bibiene, ali od Pieve San-Stefano gori. Od Banje hodé se ide na Alverno na polnočni strani: na tej strani je pa ta sv. gora naj bolj čudovito izobrazena. Alverna ima sledečo podobo: Na obširni visoki gori je še druga, kakor nalašč in umetno postavljena gora, ki se deli v tri verhove; na severno-večerni strani je omenjeni čudoviti verh gore, obdan s silnimi in ogromnimi po koncu stoječimi, pa malo pod-se visečimi skalami; kakor veličanska nepredobljiva terdnjava. Na južni strani je verh gore bolj sprekoma vzvišen, pa z mogočnimi skalami obdajan. Na severo-vzhodnem kraju oglavja gore stoji naj višja okroglemu stolpu slična ogromna skala, na nji je naj višji verh gore; imenuje se „la Penna“; tu stoji kapela sv. Križa, v kateri se mašuje. Na kraju naj višje skale je mostovž z železno ograjo; grozopolen in veličasten je prizor raz njega navpik in okolo. „La Penna“ visoko nad morjem 1267.19 m. Cerkev in samostan je visoko nad morjem 1110.89 m. Verh gore s svojimi predelki je lepo obraščen z lepimi in visokimi bukvami, jelkami, jeseni na južni strani. Čudoviti verh Alvernije je sličen tudi kroni, na goro postavljeni. Spodnja gora in vse mnogobrojne gore apeninske na okolo so večinoma gole in kamenite, tu in tamo je kako drevesce in germečevje; slavni verh visoke Alverne je polen naj lepših in veličastnih dreves, vedno zelen. Na tisoče gorá sem vidil, mnogo jih prehodil in to v mnogih deželah svetá; ali tej sv. gori slične nisem vidil, take ne našel nikjer.

Solnce zahaja. — O sv. gora Alverna — „Kalvaria secunda“ — med nama in tvojo višavo je še globoka gorska dolina; jutri, ako Bog dá, bodem živel v tvojih milostnih svetiščih. Prenočila v selu na herbtišču nasprotne gore.

16. septembra pred praznikom vtisnjenja ss. 5 rán pri sv. očetu Frančišku sva vstala zgodaj. Došla sva v gorsko dolino, k divji strugi reke Arno, ktera je tu še mali potočič, ki se zbira v gorskih tokavah iz vrelcev bistre vode pri tretjem delu visočine izvirajočih. Šla preko berví in stopila na sv. goro Alverno. Pot z ove strani je sterma. Dan je jasen in lep. Pred štirimi leti bilo je pa drugači, ko sem stopal iz „Pieve San-Stefano“ 4. oktobra 1884 na to sv. goro. Takrat bilo je vse v meglah, dež in grozoviti viharji; bila sva takrat s tovaršem v silni nevarnosti, veržena skoraj od silnega vetra čez kamenje v globočine.

Počasu se pomičeva na goro čudovito, ktero je vsegamogočni Stvarnik vseh reči odločil v osobito milosten in svet kraj. Sin Božji je v 12. stoletju na tej gori, djal bi, ponovil svoje terpljenje in vpodobil svojo križano ljubezen v zvestem služabniku svojem, sv. Frančišku Asiškem, ter mu vtisnil znamenja našega

odrešenja, svojih presvetih peterih ran. Tako je Kristus Jezus ubožčeka Asiškega, svojega iskreno ljubečega služabnika in natančnega posnemovalca svojega življenja, vérnega nasledovalca na potu križa, vpodobil sebi na križu. Odzunaj na telesu ga je vidno obdaroval s svetimi ranami, odznotraj pa ga je vnel s sersafinsko ljubeznijo. — In to zgodilo se je na tebi, o blažena višava, po kateri sedaj hodim. Hodim ravno k prazniku vtisnjenja peterih velikih znamenji križane Ljubezni svetemu Očetu našemu. — Ob 8ih dosegla sva na vzhodni strani silni skalnati verh gore Alverne, ki ima podobo morske ladije na sprednji strani. Tu sva počivala in premišljevala zgodovino, svetost in imenitnost te svete gore. Nekoliko nje zgodovine je opisano tudi v slovenskih knjigah: „Popotni tovarš“, v „Cvetju iz vertov sv. Frančiška“, in v novi knjigi „Pot v sv. nebesa“ od č. v. P. Miklavža Mežnariča v Mariboru.

Potem zavila sva na poldanjo stran gorskega verha in došla po krasni poti med zelenjem, kakor po lopi, v samostan, ki stoji v kotlu podobni dolinici med tremi verhovi gornje gore. Pervo greva v staro cerkvico, že o času sv. Frančiška in po njegovem navodu zidano, o času sv. Bonaventura pa nekoliko pri vhodu podaljšano. Cerkvica je posvečena Devici Mariji Angeljski. Ta je prvotno svetišče na gori Alverni.

Na to šla po stopnicah višje v veliko cerkvo bl. Device Marije. Bila sva pri slovesni „konventualni“ sv. maši, pri spovedi v italijanskem jeziku, in pri sv. Obhajilu. Sprejeta prijazno po v. č. patru, ki potnike in romarje sprejemlje v goste, stanovanje ptujcev je jeden oddelek velikega samostana. Opoldne obed.

Ob dveh popoldne šla sva molitve opravljat v staro in prvotno cerkev. V njej je pred vel. oltarjem stari redovni molitveni kor. Iz te cerkve vodijo stopnice za glavnim oltarjem gori pred veliko zakristijo, od tod se gre v veliko cerkvo. Blizo treh popoldne se začnejo v veliki cerkvi slovesne cerkveno-redovne večernice k prazniku vtisnjenja svetih 5 rán sv. Frančišku. Potem slovesna procesija, koja se te dni veleslavno in izvanredno opravlja po sledečem redu:

Po slovesnih večernicah v koru za velikim oltarjem se odgernejo krasna zagrinjala, ki zakrivajo vhod na vsaki strani vel. oltarja v kor. — Sedaj se verstijo v dolgi versti redovniki, sinovi sv. očeta Frančiška, po dva in dva skupaj idoč za krasno cerkveno zastavo bele barve, z rudečimi vertnicami in zlatom všite. Pod krasni nebes bele barve, bogato z zlatom okinčani, se vversté peteri svečeniki v dragocenih pluvijalih. Srednji nosi zlati križ, v katerem je vdolan obilen delček pravega Kristusovega sv. Križa; na petih krajih križa so veliki dragi rubini v spomin peterih presv. rán. Za nebesom sledijo v mnogobrojnih verstah svetovni svečeniki iz III. svetovnega reda sv. Frančiška, kateri so na to veliko praznovanje priromali iz mnogih krajev Italije na sv. goro Alverno, z obilno trumo tretjerednikov svoje župnije. Naposled grejo bratje in sestre III. reda, potem pa verno ljudstvo.

To se godi med petjem psalmov in ss. cerkvenih pesem, osobito cerkveno-redovne himne: „Nova zarja zasvetila — Je svetosti in slavila; — Čudopolna, blagomila; — Nad Frančiškom svoj zalog.“ Pervo ide procesija iz velike cerkve v staro prvotno cerkev, od tod po širokih stopnicah na ravni prostor pred veliko cerkev, tu dalje po potu poleg obzidanega in pokritega dolzega hodišča, ki vodi od velike cerkve v svetišče vtisnjenja presv. 5 rán. Pri sredini hodišča se zavije skozi veliki vhod v hodišče in po njem do konca; tu pa po stopnicah navzdol, ter dojde v kapelo na mesto, kjer je stala kolibica, v kateri je bival sv. oče Frančišek,

ko se je postil 40 dni v čast sv. nadangelju Mihaelu, ob času, ko je prejel svete rane od Kristusa. Iz te kapele je vhod v cerkvico, na mesto vtisnjenja svetih ran, in to je naj znamenitiši kraj, naj slavnije svetišče sv. gore Alverne. Tu se skozi gredé pojete kitici one redovne himne: „Sedaj Seraf iz višave pride, S svojim kraljem vred se snide Pri Frančišku, da obide Strah zavolj prikazni ga. Znamnja Kristusa mu vnuđi, Rane sklepajo se z udi; On prestrašen je, se čudi; Bolečinam in molči.“ Ko mimo jedinega oltarja v tem svetišču ide procesija, se poje: „Svetega telesa rane, V rokah, nogah zakovane; V desno stran zaznamovane, Kri poliva mu život.“ — Procesija gre preko stopnic k vzhodu pri oltarju van, dalje pod silnimi skalami, pričami velikega čuda, ki se je pri njih nad Frančiškom tu zgodil, in se poje: „Žebliji, zunaj začerneli, Znotraj čudno zarudeli. So kazali se in skleli, Z ostrim koncem silno ga. Ni zvijače umna stava, Udov ranjena naprava; Ni jih vtisnila narava, Ne nabilo kladvo jih.“

Procesija ide pod hodiščem preko obokanega hodnika in pride van na pot poleg hodišča, dalje preko lepe ravnice v veliko cerkev. Sedaj se poje: „Rane Kristusa si nosil, In čez svet si zmago sprosil; Nad sovražnim mesom znosil, Se po slavni zmagi bil.“ Po veliki cerkvi gredé se pevajo še poslednje tri kitice one pomenljive pesme. Orglje nad vhomom v zakristijo veličastno zapojó. — Opravijo se molitve. — Podelí se blagoslov s sv. križem. — V koru za oltarjem se póje sklep cerkvenih molitvenih ur. —

Ljudstvo se spoveduje svojih grehov. — Od večernic 16. sept. do večernic 17. sept. so tu v vseh treh cerkvah porcunkulski odpustki „toties quoties“, kolikor-krat tolikokrat (namreč vselej popolnoma odpustek, kolikorkrat v tem času se gre na novo za odpustek molit).

Zvečer ob 7ih večerja. Potem se gre k počitku.

Opoli noči vsi zvonovi častito zadonijo in vabijo k polnočnicam, zornicam: matutin. Stotino duhovnih sinov sv. Frančiška se zbere v velike cerkve duhovski kor za glavnim oltarjem v prezbiteriji; v cerkev pa mnogo svetovnih duhovnov tretjerednikov. Slovesno, častito in dušo prešinjajoče se popevajo zornice, spremljevale z orgljami. Vse luči v cerkvi se prižgejo; na glavnem velekrasnem marmornem oltarju goré mnoge po 10 kil težke sveče. Po dokončanih zornicah se začne slovesna procesija, kakor pri večernicah; toda še veličastniša je, ker vsaki redovnik nosi gorečo svečo v roki. Ob treh po polnoči je bilo nočno opravilo dokončano; — oddihljej. — (Dalje nasl.)

Razgled po svetu.

Laško. Framasonska laška vlada počenja takó, kakor kdo, kadar se mu že v glavi meša. Odkar so sovražniki papeža oplenili dervé, se pošastno vedno dalje v zlobnosti in hudobije. Ako je res, kar časniki pišejo, se je tudi vladar Humbert sam čudno obnašal v Bolonji, ko so odgrinjali spominek Viktor-Emanuelov. Bila je tam med drugimi tudi zastava družbe „Trento“ (Trient), ktere trak je imel napis: „Teržaška in trienška mladina očetu domovine,“ in Humbert sam, ko je zagledal s pajčolanom ogernjeno črno zastavo, kakor pišejo, je pred njo obstal, segel v roko zastavonosu, prašal po družnikih in se pohvalno izrekel, da so prišli. Tako se izdajavci obnašajo do svojega cesarja!

Kako se Crispoviči obnašajo do svojega duhovnega očeta papeža in Cerkev, je znano. Ravno da je poterjen novi laški kazenski drakonski zakonik, že kričé fraj-mavrarji, da vera in duhovni morajo tudi iz šole! — Ni čudo, da pri taki siloviti goropadnosti je tudi po Italijanskem razdraženo vse katoličanstvo in govori se, da žuga kaka prekucija. Celo protestanška „Kreuz-zeitung“ pravi: „Kaže, da je onod mnogo razširjena misel, da prekucije niso nemogoči slučaj; ... očitno se govori, da zdaj je méra polna, da „buzzurriregimentu,“ t. j. framasonstvu, se mora na vse zadnje klicati: „do tod in ne dalje!“ „Resnica je, pravi dalje, da razmére za katoliško Cerkev so vgodniše, in za laško vlado veliko nevgodniše, kakor pa jih popisuje vsakdanja govorica. Kaj bi bilo iz laškega parlamenta (derž. zbora), ako bi tudi cerkvena stran volila? Naj večja večina Italijanov je določno katoliška in ni tako hudo pod vpljivom prostomišljaštva, kakor na Francoskem ... Terdi se, da „tripikci“ (dreipunktebrüder, fraj-mavrarji) so to dobo na vesoljnem svetu osnovali veliko zedinjeno gibanje (zoper katol. Cerkev). V dokaz so jim francoski framasoni zoper Boulangerja, volitve v Belgiji, kjer so framasoni v roke vzeli vodstvo liberalne stranke; laški kazenski zakonik; razni dogodki na Španjskem ... Sploh kaže, da bode draken v ne predolgem času počil, ker se s tako pakleno razdraženostjo napihuje.

Italijanom se hudo utepa njih pregreha zoper papeža in Cerkev. V Masavi ob rudečem morji je vsled solučnega pripéka do 12. t. m. umerlo 20 vojakov, 60 je bolnih. 40 jih pogrešajo, ki so najberže tudi žalostno umerli vsled grozne vročine. — Nesrečni framasoni bi povsod radi kaj priplenili, pa nikjer se jim ne posreči, odkar so papeža opopali.

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Vesoljni namen za mesec mali serpan (julij).

a) Glavni namen:

Razširjanje Serca Jezusovega bratovščine.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Očeta Leona XIII.)

Kaj pobožnost k Sv. Jezusovemu Sercu še ni dosti razširjena? kaj ni že povsod po katoliškem svetu vdomačena, posebno od tedaj, ko se je leta 1875 vesoljna Cerkev Jezusovemu Sercu posvetila ter se je praznik njemu v čast splošno ustanovil?

Gotovo je to res; a vendar je mnogo, mnogo še treba storiti, da se to, kar se je takrat lepo začelo, ravno tako slavno dokončá.

Pervič se mora pobožnost k Jezusovemu Sercu mnogo dalje razširiti, kakor je; Jezusovo Serce si mora pridobiti milijone serc nesrečnih krivovercev in nevércov, ki ga ne poznajo, ki ga sovražijo. Kvišku toraj apostoli Serca Jezusovega, delavci za njegovo žetev; vi vsi, ki že delujete v njegovem vinogradu, podvojite svoje moči, svojo gorečnost!

Serce Jezusovo mora nadalje grešna serca spreobrniti, mlačna vneti; to presv. Serce si mora pridobiti serca kristjanov, ki sicer hočejo biti katoličanje, a vendar ne marajo za to pobožnost, ali ji pa še celo nasprotujejo. Niti to, niti ono ni več dovoljeno, ampak goreči moramo biti v ti pobožnosti, ker sv. Cerkev je po Piji IX in zopet po Leonu XIII določno povedala, da moramo v Serca Jezusovega pobožnosti iskati pomoči proti vsem zlom, ki sedaj stiskajo in mučijo svet. S

tem pa Sv. Cerkev ob enem odobrava in poterjuje one čudežne prikazni, po katerih Gospod sam blaženim dušam odkriva, da bo pobožnost k njegovemu Sv. Sercu kot zdravilo zadnjih časov.

Dne 2. tega meseca bo ravno 200 lét, kar se je tak čudež prigodil. 2. julija 1688, v praznik Marijinega obiskovanja, kot glavni praznik njenega reda — obiskovanja, se prikaže Zveličar svoji služabnici, bl. Mariji Marjeti Alakok, v spremstvu svoje deviške matere in sv. Frančiška salezijskega, ustanovitelja tega reda. Preblazena Devica izroči ji Serca svojega Sina kot neugasljiv zaklad, da ga razdeli v obilnosti ter celi svet obogati, sv. Frančišek pa ji pravi:

Jezusovo Serce hoče popolnoma z nova postati srednik med Bogom in ljudmi.

Gotovo je, porok zato so besede Gospodove in njegovih namestnikov na zemlji: kdor v sedanjem boji in viharji išče zavetja v Jezusovem Sercu, on se bo rešil v kljub hudobnemu času, v katerem živimo; kdor se pa ne briga za to pobožnost, naj se tudi nikar ne zanaša na njene obljube. Molimo toraj, da bi v Jezusovem Sercu iskali in našli vsi ljudje rešitev.

Slednjič hoče Gospod, da se serca, ki so že ujevova lastnina, še tesneje združijo z njegovim Sercem, da se v njih ogenj ljubezni bolj in bolj vžiga. Nedvomno se je že mnogo storilo ter dan na dan se še mnogo dela v čast Jezusovega Serca. Po vseh krajih zidajo Sercu Jezusovega cerkve. Razum že davno obstoječe bratovščine Serca J. so nastala razna pobožna društva v ime njegovega čiščenja, molitveno apostolstvo s svojo trojnato vajo vsakdanjega darovanja, društvo rožnega venca in spravno društvo, častna straža, sveta ura i. t. d.; v različnih jezikih izhaja krog 30 listov božjega Serca Jezusovega, ki vsi razglašajo in zastopajo njegove zadeve; brezštevilna so, kar je največ vredno, dela ljubezni, ki jih rodi ta pobožnost, brezštevni darovi, ki se polagajo na oltar za druga že obstoječa dela ljubezni iz ljubezni do Jezusovega Serca. A Serca Jezusovega plamena ne poznajo mere, in ljubezen njegova nikdar ne vzklikne: Dosti je. Jezusovo Ime se mora prinesiti pred vse kralje in narode, božje kraljestvo si mora ves svet podvreči. Zašli se morajo verniti v ovčnjak Jezusa Kristusa, ljudje, ki jih je najprvo ljubil, v ljubezni do njega vzplamteti; zadostiti se mora za stoletja brezbožnosti, vsa kerščanska serca se morajo obnoviti in enaka postati njegovemu Sercu. Tedaj še le ne bo klical: „žejen sem!“ ampak: „dopolnjeno je! Oče, delo, katero si mi naročil, da ga opraviš, sem dokončal.“

(Konec nasl.)

b) Posebni nameni:

1. *Praznik predragocene kervi.* Ta in vsaki dan v mesecu vse naznanjene, a še ne zaznamovane, ali ne nadne zadeve. Zborovanje šlezjskih katoličanov.

2. *Marijino obiskovanje.* Red Marijinega obiskovanja. Mnogo duhovnov. Več siromakov in njih dobrotnikov. Nekaj silno strasti vdanih.

3. *S. Evlogij.* Popolno poboljšanje in popolno spreobrnjenje mnogo močno priporočenih. Več delavcev in delavk. Nekaj ostarelih.

4. *S. Urh. Švabska.* Odvernjenje mešanih zakonov. Več župnij. Nekaj naglojeznih.

5. *Ss. Ciril in Metod.* Moravska. 800 siromašnih novospreobrnjenecv sredi sovražnih razkolnikov, brez katoliške hiše božje. Zgubljen sin.

6. *S. Izajija.* Poterpljenje v vsih križih in težavah. Dajavci milodarov za Serca Jezusovega cerkve. Blagoslov nekterim samostanskim novincem.

7. *S. Vilibald.* Eihstetska škofija. „Duhovni in obhajanci.“ Več vzgojevališč.

8. *S. Kilijan.* Vircburška škofija. 3 silno važne stavbinske zadeve. Dve v civilnem zakonu živeči osebi.

9. *Mučenci Gorkum-ski.* Sv. Oče. Nekteri, ki se malo brigajo za prejemanje ss. zakramentov in za službo božjo.

10. 7 ss. bratov. Zmaga zoper strah pred ljudmi. Prav veliko dijakov. Pomoč v bolezni na očeh. Pomoč v dušnem pastirstvu.

(Dalje nasl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Priporočam se prav živo v bratovsko molitev, in prosim Marijo s tolikim zaupanjem, kakor le človeška moč premore, naj me res gotovo usliši, za kar jo prosim, se vé, če je Božja volja. Oh Marija, prelepo Te prosim, usmili se me, odverni mi te velike skušnjave, v katerih se nahajam. Spomni se, Marija, da še ni bilo slišati, da bi Ti koga zapustila, ki je Tebe z velikim zaupanjem pomoči prosil: upam tedaj, da tudi mene ne boš. Obljubim Ti, ljuba Mati moja, da Ti bom vse življenje hvalo dajala za dobljeni serčni mir, ki ga toliko priserčno želim, in vem, da mi ga poverniti zamoreš Ti, kraljica miru in sprave. Obljubim Ti, o Marija, po „Danici“ razglasiti, če mi to milost sprosiš, ker Ti tudi veš, kaj mi je naj bolj treba. Tedaj, Marija, trdno upam, da brez pomoči me ne pustiš. — Hči priporoča bolnega očeta za zdravje. — Terdovraten jud za spreobrnjenje. — Dijaki osmošolci za srečno šolsko doveršenje. — Na očeh bolehen dobrotnik. — Srečno rešenje neke zadeve. — Več dijakov za srečno zveršenje šolskega leta. — Dva grozno nesramna človeka za otenje pred večnim pogubljenjem. — Dva zakonska v razporu za spravo. — Bolna oseba, da bi bila za smert previdena in ne umerla brez ss. zakramentov. — Neka dobrotnica človeštva — tudi ubožnih dijakov — za pomoč in ljubo zdravje. — Na persih hudo bolna. — Mati priporoča sebe in sina N. lj. G. presv. S., sv. Jožefu in sv. Antonu za pomoč velikih nadlogah.

Listek za raznoterosti.

Prihodnji torek (3. julija) ima katoliška družba na Rožniku sveto mašo za žive in mrtve svoje ude zjutraj ob petih, ter vabi k nji in ob enem k navadnemu darovanju za uboge iz Vincencijeve družbe društvenike in druge verne.

Dr. Jarc.

† Pri sv. Lenartu nad Loko je 25. t. m. blizu cerkve strela udarila v drevo in eno žensko ubila, dva druga človeka pa omamila. — „Ne veste ne ure in ne dneva!“ Bog ji bodi milosten!

Č. g. Stefan Gnjezda, župnik v Bohinjki Beli, ki se je šel zdraviti v Karlove Vare, je bil ondi sv. Alojzija dan, 21. t. m., za smert previden s svetimi zakra-

menti. Skerbni duhovnjani so te dni v procesiji prišli na Brezje mu zdravja prosit. Naj bo v molitev priporočen.

✠ V Kostanjevici je 24. t. m. zjutraj po dolgem bolehanji umerl znani poštenjak preč. g. Jan. Lesjak, ondotni župnik. R. I. P.

✠ V Inomestu je 22. t. m. po dolgi bolezni umerl sl. poslanec msr. Greuter v 72. letu svojega življenja.

Čast. gosp. Fr. Hirti, je dobil župnijo Slivnico pri Mariboru.

Iz Gries-a na Tirolskem, 21/6. 1888. (*Poterdilo.*) Tisučera zahvala in priserčen „Bog plačaj“ v imenu Danskega misijona za poslanih 80 gld. 50 kr. zbirk za rožnovensko cerkev v Kopenhagnu! Zidati začeti zamo-remo še le, kadar zberemo toliko, da zarad pomanjkanja pomočkov ne bomo primorani delo ustaviti. (Ta poslednji stavek je na našo interpelacijo: „če se ni še začelo zidati?“ Vr.)

Naš apost. prefekt je odrinil Rim in tudi jaz namerjam jeseni v Rim se obniti, za pomočke k zidanju naše cerkve. (Naj berže iz prihodkov velike razstave o priliki 50letnice Leona XIII. Vr.)

V kratkem Vam pišem več...

Dr. J. A. Fcrus,
sedaj v Gries-u pri Boenu.

Duhovske spremembe.

V Kerški škofiji: Č. g. Jan. Schaubach, župn. v Šmarjeti pri Tanenbergi, je dobil faro Vovbre. — Č. gosp. Ljudovik Pirkar gre za kapl. v Šmartno pri Beljaku.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Iz Vinice 18 gld. 70 kr. — Iz Trebnega 30 gld. 32 kr. — Iz Šent-Jošta nad Polhovim Gradcem 32 gld. 40 kr. — Po preč. g. špirtuvalu Jan. Flisu 12 gld. — Z Goč 26 gld. — Od sv. Trojice 25 gld.

Za dijaško mizo: Pn. g. kanonik itd. Matija Leben 10 gld. — Č. g. župnik Ant. Klemen 3 gld. 49 kr. — Č. g. župnik M. Jereb Javorski 2 gld. — F. M. 2 gld. — Dobra družina 1 gld. — Neimenovana 1 gld.

Za naj potrebniši misijon: Čast. gosp. Drag. Čigon 1 gld. 75 kr.

Za bratovščino N. lj. G. presv. Serca: Č. g. vik. Drag. Čigon 1 gld. 11 kr.

Za bandero N. lj. G. presv. Serca: M. F. — 3 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Čast. g. župnik Ant. Klemen 4 gld. 51 kr.

Vabilo

k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za 2. polovico leta 1888.

Z naj višje nebeške višave sije na zemljo Zgodnja Danica, Marija Devica, na svoje otroke na zemlji.

Visoko nad zemeljskim obnebjem plava znana zvezda „Zgodnja danica“ in razveseljuje s svojo milino vsako občutljivo serce o jutrih in večerih.

Na zemlji slovenski pa si prizadeva naša „Zgodnja danica“, katolišk list, prižigati in razširjati nebeško sijanje, in to s pomočjo blazih slovenskih pisateljev.

Da bi še dalje mogla to nalogo spolnovati, priljudno vabi drage Slovence k obilnemu naročevanju in pogostemu dopisovanju za drugo polovico tekočega leta.

Z mnogoterimi poduki, kakor je znano, „Danica“ obrača serca in oči zemeljskih otrok k višjim mislim, k boljšemu prizadevanju: s premnogih bližnjih in daljnih krajev sveta prinaša dopisov in novic, s katerimi čitatelje uči, meči, razveseljuje, pa tudi tolaži, — ali si saj tako delati prizadeva.

Bog naj na Marijino priprošnjo naj bogatejše plačuje blagim naročnikom in dopisovalcem našega lista!

Še nekaj. Omenili smo bili v začetku letošnjega leta, da utegnemo o drugi polovici 1888 oziramo na čerke in ceno „Danico“ nekoliko spremeniti; pa čas je nas prehitel, mnogi so že za celo leto naročili, drugi zdaj že po starem plačali za družega pol leta. Odložiti moramo tedaj to vravnavanje za prihodnje novo leto, da vidimo, kako in kaj bo mogoče storiti.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld. 60 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 40 „

V tiskarni primeroma 4 — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina se po naj cenejši poti poštних nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna v Ljubljani.“

Vredništvo in založništvo.